

TE
L
R
L
K
A
U
S
T
E
Y

PÅ SPORET ETTER

DET UKJENTE DYRET

Tom side

PÅ JAKT ETTER DET UKJENTE DYRET

if givoböv danis plo buk at,
danoböv dole

av Eirik Austey:

Tyskeren mot Stretermish

På sporet etter det ukjente dyret

Blått Glass

De vakre svarte jentene før Liljenes Tid

2 1/2 brødre

Babymordene

Eirik Austey

Forord av Thorvald Steen

Tiden Norsk Forlag

© Tiden Norsk Forlag A/S 1990
Satt hos Duplotrykk
Printed in Norway, AS Reistad Offset, Oslo
Omslag: Bulldog Design
Tittelside: «Om kap med fuglene»,
xylografi fra Camille Flammarion
«Verdens undergang», Kb.h. 1894

ISBN 82-10-03298-4

1. opplag april 1990
2. opplag juni 1990

Forord

Jeg har nettopp gått gjennom E.A.s samlede produksjon. For å presisere: Dette er det andre litterære verk som har satt spor. Ikke desto mindre er det et (foreløpig) livsverk som er klippet inn i denne revyen.

Jeg oppsummerer:
stort, klumpete hode. Fortennene meiselformede. En pigg i bakhodet står i forbindelse med en giftkjertel under innerste halevirvel. Halen er tynn og meget lang. Ytterst kledd med skjell og flattrykt.

En kommer uvilkårlig til å tenke på monsteret som i gresk mytologi bar navnet Chimaera, utstyrt med løvehode, geitekropp og slangehale. Den finnes i kalde hav, i arktiske og antarktiske strøk, nær bunnen. Helst på svært dypt vann.

I stedet for å svømme med slag av halen (sporden) til begge sider, slik tilfellet er med de fleste fisker, (iaktta f.eks. den fryktinngivende haien) tar den seg fram ved hjelp av brystfinnene. Dette fører til at den humper opp og ned i vannet i nokså uelegante bevegelser, om en så får si.

Bruskfiskens navn er Havmus.

Her, i denne stund, står den urørlig bak en stein totusenetthundre meter under havets overflate, og støtter seg på finnespissene. Halen opp langs ryggen, spissen i lett berøring med nakkepiggen. Vi ser på hverandre.

Jeg reiser meg fra benken, og går.

Thorvald Steen

Tom side

På sporet av det ukjente dyret

Innover i krattet uten sti

unge mjuke seljer pisker meg i ansiktet

det er her inne et sted

i tussmørket, i kvelden som raskt blir natt

foran meg på bakken ser jeg fotspor

mellom ugras og kvister skinner de

med klart blått lys

Tom side

De store kompromissenes tid

Det var tida for de store kompromissene.

Du gikk gjennom den grønne bygda, over jorder der aks hang tunge på stråene. Traff du en venn, snudde du.

Ilden måtte late som om den var aske. Elva fløyt tjukk som gele og våga ikke kaste seg utfor fossen. Trærne var redde for å la greinene slå i stormen.

Var du født i en avdal syntes du, at her måtte åssidene snart vokse sammen for alltid. Horisonten tørka til ei hinne, som smuldra til støv og blåste bort.

Himmelen sank til den blei en slaskete, skittenblå dam rundt ankene dine. Ingenting fantes over.

Sjø! ute ved den kalde, salte kysten måtte du slåss for å trekke pusten. Mens du sugde lange, friske drag av våt storm, måtte du rope til deg sjø! Uansett hva de sier – det fins luft!

Alt sklei. De gamle, solide støvlene dine fikk sålene dekt med grønnsåpe.

Du oppdaga at den kloke eldre broren din i alle år hadde drept spedbarn om natta. Og en mårra lå du på fortauet med blodig kjeft. Vennene dine mumla: Han må ha gjort noe gærent –

Men alle med perlegrå vest sa: Unormalt? Nei, slik har det da vært siden Arilds tid. Arild – når kommer han, forresten?

Og piker med lange øyenvipper rista på hue av deg, der du virra rundt, rufsete av vindene fra havet. Du, som ikke skjønnte at vann renner oppover, føttene tenker, og potetene drømmer for oss – ja, for sånn er det alltid, i naturen.

Den tida da vi overlevde ved å følge bekkene langs dalbånn, –

Slik var det, like før demningen revna

Et mektig, blått rom

Jeg klatrer på ei stang som er kanskje 5 cm tjukk. Et par meter bortafor ser jeg ei parallell stang. Ellers bare luft rundt meg. Sikten blir brutt av tåkedotter eller skyer. Ingen jord under, ikke noe å se utenom luft.

Det er lys dag. Jeg klatrer oppover stanga. Skyene blåser sakte mot meg fra venstre og forsvinner til høyre. Så kommer sola fram. Etterhvert blir det klart. Bare klar, blå luft i alle seks retninger.

Ingen jord under, ikke noe fast. Men røret jeg holder i danner en veldig sirkel, kanskje 150 meter i diameter. I alle retninger endeløst, blått rom. Men der henger andre rør, forma som hjul og kvadrater.

Jeg er lykkelig.

Som ute mellom stjernene

Ei ganske lita jente flyter i lufta i et rom. Halvveis opp til taket er rommet fylt av svevende hvite sukkerkorn.

Innimellom glimter, som juveler, fylte dropspuler i mange farger. De virvler gjennom skyene av sukkerstøv og gyllenbrune, dunkle, nevestore klumper av kandis.

Jenta svømmer som en sel. Skuldrene dupper opp og ned over den søte sjøen.

Varm sommerdag

Veien ligger på tre – fire meters dyp

Langt gras på jordene på begge sider

Sola står høyt, vannet er helt klart og stille

det er nesten som å være på land

På veien og utover jordene står mange nye biler

Noen har dørene åpne, som om eierne akkurat har
gått fra dem.

De har ikke begynt å ruste ennå

Bilene er i strålende farger, rø, blå, grønne

Jeg går langs veien i dykkerdrakt

og nyter bilene i solskinnet.

Albuer av ild, sølv og rav

hår av ild

hender av gull

mellom tærne: sølv

i naværn: en blå

perle av is.

rompe av vit marsipan

knær av rav

inni: en virvelvind

nattsvart og våt.

Den lykkelige reisa

Tilbake gjennom vindene

tilbake gjennom skogene

tilbake over de grønne slettene

tilbake gjennom de klare bølgene

tilbake over blomsterøyene

tilbake gjennom det varme høye graset

tilbake gjennom de virvlende søte duftene

av nektar og raske, levende kropper

til den solrike, rolige dagen

før jeg kunne tenke.

Vakkert

«Som om det store håret hennes
var fullt av skinnende stålskruer»

«Gjennom lufta falt iskrystallene,
som et regn av blå, grønne og gule nøtter»

Vakkert II

Den forfylla arbeidsformannens nese,

en skinnende, rød juvel.

Ved høyre nesevinge,

en knust kong.

Gørr, lekker lys krem,

renner ut over huden hans.

Rødt som nyperoser,

hvitt som liljer.

Spyflua lyser,

en vakker, metallisk blåfarge.

Som tusen dansere

på en sommerlig bølgende sjø,

markene på liket av elgkalven.

Sol. Flamme. Ild. Rav. Diamant!

Hvis –

Hotellresepsjonen.

– «Labol-li cemi gebidik?»

– «Unnskyld, hva sa De? Marit, hørte du hva han sa? Jeg skjønner ikke hva han sier –»

– «Cem! Cem gebildon-li plo obs?»

– «Skjønte du ikke det? Det er en utlending, han vil leie rom.» (De ordner det).

– «Ramenolös vabi, plidö»! Mutob blinolob jimatan oba. Okömof onu me tlen!»

– «Hva vil han nå da?»

– «Han ber oss få tak i ei drosje. Han skal møte sin kone på jernbanestasjonen.»

Den nye geografien

Hvis menneskenes rom på jorda blei klemt flatt, til samme form som ei LP-plate, så kunne hele menneskeheten bo inni et lag som var (f.eks.) 6 meter høyt og lå som ei skive inne i sjølve jorda. På denne plata ville det være like mye plass som på hele menneskehetens landjord. OM en slik verden lå inne i jorda kunne den ha utvikla seg i fire milliarder år uten at vi visste om den. Ja, det er plass til 10 ganger 1000 slike menneskelag, større enn hele vår egen verden, *inne i jorda*.

Kan ikke komme ut av trafikken

Jeg sitter inne i hjørnet mellom de to veggene. Trafikken går forbi.

Den ene veggen er av korall. Små grønne og gule firfisler og store edderkopper med rødt hår piler inn og ut av gangene mellom korallene. (Noen av edderkoppene har små lys på beina, som grønne eller gule gnister.)

Den andre veggen er blank og glatt. I de blå emaljeflisene er det mønstre av grønne, gule og røde stjerner i bølgebånd. Gjennom små sprekker og flekker av klart glass kan jeg se bitte små mennesker inne i veggen.

Ofte lander det en ganske stor blå fugl her. Den har et klart, gjennomsiktig nebb, som av glass. Fuglen spiser lysene av beina på de hårete edderkoppene uten å skade dem. Fuglen *forteller* ting.

Jeg er vikla inn i ei slags maskin. Jeg kan ikke røre meg.

(Jirel)

Hvem er i hulen? Hun kryper nærmere. Noe bevega seg der inne – Hun trykker seg mot bakken. Hun, byjenta, kjenner ikke villmarka.

Lukt av friske blomster, gras-strå kiler i nese og øyne.

Hun *venter*. Men hun er flyktning, og har ikke noe valg: *Hun må inn!* Det er denne hulen – det stemmer med kartet. Noe rører seg igjen. Den spisse enden av ei dau grein dytter inn i magan, det gjør vondt. *Hva er i hulen?*

Den mørke gudens kyss

(Jirel går ned gjennom ei hule,

Et sted der det aldri er natt eller dag,
men et slags lys. På bakken, gras, og små
hvite blomster, som stjerner.

Stille. Mellom de høye trærne,
en mørk sjø.

Gjennom luften over de mørke vannene: Den
usynlige brua – en skjelvende streng under
foten hennes. Men hun faller ikke.

Hun går i land på øya
i dyp søvn

Gjemt mellom de mørkegrønne buskene – den
nattsvarte statuen, foran en oksestor stein.
Et alter? Hvem kan vite det?

Under de blinde øynene, steinlepper
forma til kyss.

Kysset

og finner en annen verden)

Halvlys

hvite stjerneblomster i graset

mellom de høye trærne

en mørk sjø

foten hennes

på den usynlige brua

over de stille vannene

til øya

gjemt der

ved alteret

den blinde statuen

av svart stein

Hun nøler, men kysser den kalde steinen.
Bittert! Hun drukner mellom isflak –
løper vilt over den usynlige brua,
flukt for mer enn livet, til en dag
med utålelig sorg.

leppene –

å drukne bittert mellom isflak

flukt gjennom en drøm.

Dagen. Fugler i trærne

kinnets press mot bakken

vind –

Natt av edelstein

vegger av ild

gølv av gull

tanker av sølv

hender av rav

Sjølorderen

Gjennom klippelandskapet sniker den store mannen seg framover. Over skuldrene en vest av bjørneskinn. Han knuger handa rundt kniven. Da det digre svarte dyret med de røde øynene kaster seg mot ham, møter kroppen stålbladet mens det ennå er i luften.

Det er i småbyen i Texas, år 1935. Han hakker bokstavene ned med den brukte skrivemaskina. I disse harde tidene har han det ikke verst. Han har jobb og tjener penger. En høy, flott kar, mannfolk vil ha ham til venn, jentene kikker etter ham. Midt i sitt eget land, sin egen by.

Kongen drømmer med åpne øyne på divanen, som er brodert med drager, sfinxer og glemte hieroglyfer. Øynene hans kan ikke rive seg laus fra synene i det magiske sølvspeilet. Den sterke armen henger slapt ned som på en død. På gølvvet kryper en liten slange.

Mannen som skriver står ved bensinstasjonen. Støvet fyker bortover den helt flate, helt rette veien. Den fortsetter over slettene til den kommer til en annen småby, en annen bensinstasjon der alt er like flatt og støvete som her. Han slår av en prat med cowboyene, og tar en dram whisky sammen med de lokale politikerne.

Cowboyene, de svære, slagferdige og raske arbeidskarene, og politikerne – både de hederlige og de korruperte – dukker opp i historiene hans. De store, kraftige mennene blir

enda større. De går i skinn og har belter med bronsenagler. Politikerne blir enda feitere, og går i toga av silke.

Hvor langt er det til nærmeste sjel som *skriver*? Tjue norske mil – eller kanskje femti? Brevene kommer, og forteller om andre på det svære kontinentet som leser drømmene hans. Støvet fyker. Men han har venner nok. Han er ung, ikke førr ennå.

Barbaren på tronen er blitt underlig stille. Tjenerne som våger seg inn om mårran, kjenner den søte, kvalmende lukta av *Den svarte lotusen*.

En roman vokser ut av enkelthistoriene. Demonene velter seg over sidene. Helten river lenkene sine tvers av, blodet hans renner, piker skjelver og klynger seg til ham. Han har planer: flere bøker. Mora hans har kreft og skal dø. Og vitsen...?

Så en dag tok den store, kraftige karen, den eneste forfatteren i den lille byen i Texas, en revolver og skøyt seg gjennom hue.

(Plains, 1935–36)

Det veldige, hvite dyret

Ei hvalrosstann

opp av en snøkjeft:

Fjelltoppen, skinnende hvit,

Vi henger femten meter over

Da reiser den lange snøfonna seg

et raggete hvitt beist med løvehue

dyret brøler

ekkoet jamrer lenge

i den stille dalen.

Paviljongen ved det uendelige havet.

Paviljongen ved det mørke havet

En følelse av *svimlende fart*. Hvor er jeg? Langt der nede hever et mørkt land seg høyt, høyt over bølgene. *Dette må være lenge siden*. Planter forvridt som av tortur, mellom dem tasser svære, snufsende dyr med gylne øyne.

Fjellveggen – hundre meter høy
råtten stein faller i hver storm
bølgene mot foten er ørsmå
her oppe fra
havet svart. Asken etter et bål

Men jorda, var den noengang sånn ? Nedover, nedover –100 meter høye klipper av dunkel stein. Havet slikker mot den råtne fjellveggen. Hver storm får nye kjempeblokker til å tumle ned i dypene. Havet svartere enn asken etter et bål.

I le, lavt, mellom busker
av glassprismer
på benken av vulkansk glass,
nattemørkt og glatt
ligger vokteren av nøkkelen

På et framspring som svever *ut over stupet* : En hage, bleikrøde og gule vekster, som fra bunnen av sjøen eller en annen planet. Mellom busker som av krystallprismer, en benk av vulkansk glass. Der ligger han som vokter nøkkelen.

tjeneren rekker ham et beger

kraniet til et lite dyr

det høye liket tasser stille bort.

Han løfter den bleike handa. *Tjeneren kommer* med et beger – skallen til ei lita øgle? Drikken freser og *lyser*. Tjeneren er taus, taus. Øyenhulene hans er tomme, tomme. Fillene slenger om ham: Morkne, hvite bånd, med bokstaver –

N. W. Smith

Byen er ikke vakker. Skur av skrapmetall og plast. Nakne skumsteinsvegger rundt bråkete verksteder. Rødt slagg dekker gatene. 5 dusin menneskearter i mylderet.

Her også de fra New York og Durban, fra hundre alt for store og fattige metropoler på gamle Terra. De snapper etter pusten i den tynne, sure lufta.

I gata av rødt slagg
der fem dusin menneskearter blandes
og gutta fra New York og Durban
snapper etter pusten
i den tynne, sure, fremmede lufta

En mann med breie skuldre i en arbeidsoverall av skittent lær. Både mannen og dressen er fulle av *arr*. I handa, et dødelig egg av glass og krom. Øynene ulmer som døde stjerner.

Støvet i håret: fra drepte planeter? I lommene: små poser med blå krystaller. Han venter på en handel. Han selger rikdom fra glemte asteroider. *Blodig rov*.

Han i en skitten
arbeidsdress av
lær. Støvle
sparker opp rødt
støv. Øynene
glitrer som døde
stjerner. Ved
handa: Et lite
egg av glass og
krom, dødelig
som sjølve rommet

Er det noe galt
med ham? Han har
støv i håret: Fra
drepte planeter?
Han er på vei til
en handel. Lommene
fulle av
krystaller: Blodig
rov fra glemte
asteroider.

den arrete mannen, kledd i lær.

Nær handa: ei maskin av krom
og glass
et lite egg, dødelig som det
tomme rommet.
Øynene glimter rødt: Utbrente
stjerner.

I lommene: Krystaller. Blodig
rov fra glemte asteroider.

I håret: Støv fra døde planeter.

Mellom Mars og Jupiter

De kom ikke inn sammen, men samtidig. En av dem bestilte øl, en annen *segir*, den tredje drakk vann. Det var en bråkete kveld der inne, men de som kom nå ropte høyest.

To av dem.

De skrøyt. Hvor de hadde vært! Hva de hadde sett! Hva de hadde overlevd! De lot tunge, arkaiske mynter av platina risle mellom fingrene ned i klingende hauger på baren. Folk flokka seg rundt (forskjellige slags folk).

En tok fram en pose av mjuk "levende hud". Ut rasla juveler: runde, firkanta, glatte, stjerneforma, noen liksom med små ansikter på. De sveipa glitrende gjennom lufta, som en hale etter henda hans.

Den andre hadde ei lita firfisle på skulderen. Men hadde noen sett ei firfisle med fasettøyne og sju bein? Han mata den med små biter av knust glass, og betalte ei barjente kongelig for å hente steinkull.

Den tredje sa ingenting. Halve ansiktet og den ene hånda var vekk. Sårflatene var dekket av ei glassaktig skorpe. Den skinte som blåhvit emalje, som perlemor. Han bestilte noe å spise og drakk vann.

De som spurte ham hvor han hadde vært, fikk ikke noe svar.

Den fjerne byen

På bønn av det fjerne havet ligger en by:

Byen til «de gamle, våte».

Byen er lang og smal.

Varmen er lengst inne,

utover blir det kaldere.

«De gamle, våte» bygger husa sine som rør

for å holde det varme vannet rundt de lange
kroppene sine.

«De gamle, våte» ligger og snakker sammen

de snakker med fingerkransene rundt munnen

og med elektriske støt, og med strømmer av duftende vann.

Sender hverandre brev og romaner (klumper utsondra
fra kroppen).

Kryper gjennom husa til de døde og snakker med dem.

Ingen av oss kjenner byen i det mørke havet,
vi kjenner ikke hagene midt i den smale byen,
vi veit ikke om alt som kryper og svømmer langs den
lange byen.
Ingen av oss kjenner ruinene
av andre lange, smale byer.

Den fjerne byen, den mørke byen –
og ishavet over.

Chapel Perilous

Chapel perilous – det farlige stedet

du bærer det med deg

et sneglehus

kniver og sprøytespisser peker mot deg

du detter ned trappa

skrekkens kapell

lufta er mørkt glass

tjukk og kvelende seig, sirup

bilmotoren skjærer seg

døde ting forråder deg og gjør opprør

Gru. Ingenting løser seg.

Forhold til alle rundt deg smuldrer mellom

henda dine.

Du faller under trikken. Slåss på liv og død mot

all slags fysiske ting.

Du holder i ei planke. Den driver utfor fossen.

Dette varer i mange år.

Brystene lyser i mørket

Kiu karesas nun la mamojn
de la vera amo mia?

Nur littuko sentas mamojn
kie ĝi haŭton tuŝas mole

Kiu aŭdas ŝiajn pensojn?
nur la nokto, nigra nokto
kiu trinkas ŝiajn songojn

Kiu kisas la okulojn
de la vera amo mia?
nur la pala luna lango
lekas ŝiajn dolĉajn lipojn

Kie trovus mi la fonton
de la mar-profunda dormo?
Nur ĉe ŝiaj molaj mamoj
nur en ŝiaj molaj flustroj

se ŝi kuŝus kune kun mi
sed mi restas fore de ŝi
maldormante ĝis mateno —

Huset av stein

I huset av stein bor en trollmann

huset av stein svinger nærmere

det skjer mange uheldige ting

huset av stein svinger fjernere

Det er ro. (Det skjer ikke mange uheldige ting.)

Huset av stein er nær

det blir pest på kornet

bygninger og bruer raser sammen

det faller grønt regn

mange steder tyter det opp merkelige sopp.

Huset av stein er fjernt

svart foran og bak

svart over og under, svart til begge sider.

Trollmannen sitter rolig i huset av stein.

Huset av stein er her
se inn i huset av stein
huset av stein er tomt.

Sunn fornuft

- Hvorfor klarer jeg aldri å finne ei jente som vil være sammen med meg? Petter, hva skal jeg gjøre?
- Rolf, det er noe jeg har lyst til å nevne ...
- Si det Petter, jeg er desperat. Jeg gjør *hva som helst*, jeg er så ensom –
- Jeg veit ikke ... kanskje det ville hjelpe hvis du kutta ut de brutale voldtektene?

Meningsmåling:

Valg på gud i morgen.

Hvis det var valg på gud i morgen,

hvem ville De stemme på da?

(skriv navnet her)

hvem tror De ville vinne valget?

(skriv navnet her)

(Vennligst svar på begge spørsmål før De leser videre.)

Jeg tenker på det ukjente dyret

Det ukjente dyret har ei tunge med tre forker

Det ukjente dyret har en arm av blått glass

Det ukjente dyret lukter tørr jord og torsk

Det ukjente dyret har små sølvklokker i henda

Det ukjente dyret har fem hårete poter

Det ukjente dyret skriker: Poilöföfsöx!

Det ukjente dyret har meterlange tenner av diamant

Det ukjente dyret bygger reir i forlatte lokomotiver

Det ukjente dyret har et brennende slips

Det er bare min nøkterne sammenfatning

Det ukjente dyret – ingen veit åssen det ser ut

Brannvernsangen

VERN DEG, VERN DEG BRANN

vern deg mot den lille mann

som kommer med sin lange slange

og slukker dine flammer mange.

Vokt deg, vokt deg brann

vokt deg for den lille mann

som kommer med sydvest

å slukke branner kan han best.

(sang skrivi ned etter en drøm)

Jernjenta!

JERN. IS.

Jernjenta går over issletta.

STEIN! KØL.

I fjellet syns svarte striper
av køl.

VANN.

Over steinen, et tynt lag muld

Vannet bar jorda ned i dalen.

GLIMMER.

Sembal ser ut av vinduet av
glimmer.

SVOVELKIS.

Jernjenta bærer med seg stykker
av ssvovelkis.

BERGKRYSTALL.

På støvlene hennes, biter av
bergkrySTALL.

STEIN. BRONSE

Steindøra slås åpen med
bronsekiler.

SMARAGD! PLATINA.

Smaragdhånda griper et speil av
platina.

BJØRKEBARK

Jernjenta drikker gjæra gaupe-
melk av et krus av bjørkebark.

FLØYEL

under den grovt tilskårne jakka
av slitt fløyel,

KVINNEBRYST

Jernjentas myke kvinnebryst.

Det blåser. Iskrystaller fyker over den lave åsen. Den Blå Sola er oppe, vinden glitrer, en indigofarga ild. Jernjenta trekker den tynne kutten av brun fløyel foran ansiktet mens hun går skrått over is-sletta. Hun trekker tøyet tilside, gløtter mot isvinden, går noen skritt, gløtter igjen. Over mot stupet ligger steinhytta, lav mot himmelen, nesten usynlig i de blå isflammene.

Jernjenta kommer til døra av kvarts, innlagt med grønt metall. Hun trekker opp en bronsekile av den skitne linposen. Finner en tung, svart, matt glinsende stein. Slår bronsekilen inn i dørsprekken, og sprenger steinplata ut. Går inn. Stabler opp steinplata til den dekker døråpninga så godt som mulig. Skraper av seg rimfrosten mot kanten på døra. Isnålene smelter ikke.

Hun setter seg med ryggen mot veggen. Den er dekket av ei tjukk matte av strå. På gølvett skinn med kort hår, malt i ruter, rødt og gult. I nisjer i veggen står uforståelige gjenstander. Jernjenta ser noe hun skjønner: Ei hånd av et gjennomsiktig, grønt materiale. Smaragd. Hun kjenner smaragd hjemmefra. Hånden holder ei hvit, blank runding, som den Hvite Sola. Hun veit det ikke, men det er et speil av platina.

Hun løsner på klærne og trekker fram den svarte, gummiaktige sel-blæra. Den er halvfull av gjæra mjælk – Hun heller den opp i neverkruset, og kjenner den gode smaken av Gul Høst, gaupemor som bor på torvtaket hjemme.

Treet

Et tre

Treet var ikke

noe tre, men en skygge

det strakte greinene sine oppover,

helt til de forsvant inn

i den høye, lyseblå

himmelen.

Fuglen

En hvit fugl,

kanskje ei måke.

Men det kan ha vært

en mye større fugl.

Den kasta en liten, mørk skygge

på ettermiddagshimmelen.

På ryggen –

på ryggen i *graset?*

Om sommeren –

med bakhue ned i

bakken, om *sommeren?*

Et anna sted?

Et *helt anna sted?*

Jorda over

eller under meg?

Henger fast i bakken

som ei flue i taket?

Blå luft begynner mellom ørene og fortsetter
uten avbrudd, utover, utover, oppover –
hvis det ikke er nedover. Hvis ikke himmelen
der oppe er et brusende hav – langt, langt
der nede.

Gruppereise – på busstur til Samarkand

Vi kom fra Jerevan. Langt ute på bygda i Georgia fikk bussen motortrøbbel og stoppa i en stille liten landsby. Jeg fikk ikke med meg navnet.

Det gikk noen timer – vi så oss rundt. En eldgammal mann viste meg en sti som gikk innover i krattskogen i åsen utafor landsbyen.

Hver av hellene på stien var forma som en grusisk bokstav. De fortalte ei historie til den som gikk. Jeg visste dette var det viktigste jeg noen gang ville få sjangsen til å lese. Men jeg kan ikke georgisk – ikke alfabetet en gang. Og bussen var snart i orden, så jeg kunne ikke gå langt. Jeg tenkte: Hit kommer jeg aldri mer.

Etterpå spurte jeg de andre i bussen. Men de hadde heller ikke merka seg navnet på landsbyen.

Lyset

Ei svært mørk natt, fuktig tåke.

Inne mellom trærne så jeg et lite lys.

Gikk nærmere. Det var en mann som holdt ei lang stang
i handa. På toppen av stanga sto et stearinlys.

Mårrasola skinner på ei gulløks

Rundt mannen på hesten, små løver av stein

som gravide løvemors mareritt, med alt for store huer og
kropper små som terriere
løver med manke som bølger på et japansk maleri, som
slikkende flammetunger
flate menneskeansikter og veldige, forvridde munner

Mannen har ei kappe av silke, den har vært rød
med broderier i blått og gull
mannen har lange støvler, de har vært av sau med ulla inn

Mannen har en firkanta hatt, festa med reim under haka

Ei hånd er løfta framover, den andre holder tømmene

Fargene er veldige rundt ham: fjella, himmelen, steppene

langt borte er mennesketomme skoger og sjøer med
perlemuslinger som kálhuer og tigersvære karper
Kvelden blå, natta svart, mårran rød og gul

bak høyre skulder sølvmånen, bak venstre sola av gulltråd

(Suche Bator-statuen i
sentrum av Ulan Bator)

Draugen

Tåka fra bekken renner nedover åsen
ei elv av mjælk i vann –
drømmenatt, draugnatt, de daues natt
hva går nedover i det stiløse krattet
ned i dalbånn, forsvinner i det hvite mørket
snubler over kvister, myra surkler under
fast grunn på den andre sida,
dukker opp av tåka – et spøkelse
klatrer i den svarte krattskauen,
åskammen, ei landtunge mellom bleike sjøer
en lett vind får tåka til å bølge, til å koke
langt inne lyser et snøfjell
himmelen mørk, mørk blå
ei strime av skyer krysser den nye månen.

Blomsterfossen

Blomster faller, faller, faller

blomster faller, faller, faller

mellom blomstene plutselig en menneskekropp

den eksploderer, en blodblomst, kjøtt fyker til alle kanter

blomster faller, faller, faller

menneskebitene forsvinner mellom blomstene

blomster faller, faller, faller

blomster faller, faller, faller

faller og faller og faller

roser, fioler, georginer, liljer

syrinklaser, mer roser, orkideer, lupiner

blomster faller og faller og faller

blomster faller, faller, faller

nå en stein mellom de fallende blomstene

den faller også, og er snart borte

blomster faller, faller, faller

blomster faller, faller, faller

en veldig strøm av gule roser

ti meter med gule roser, hundre meter med gule roser
blomster faller, faller, faller
blomster faller, faller, faller
et fjernsynsapparat midt i blomsterfossen
nyperoser nå, og løvetann, og blåveis
ei gammel, svartmalt jernseng
blomster mellom sprinklene
hyasinter, bekkeblom, store skjermblomstrete
et kubein virvler rundt og rundt i blomstermassene
blått i blått, blåveis og forglemmeiei
en fallende himmel av blå blomster
blomster faller og faller og faller
blomster faller, faller, faller
blomster faller, faller, faller
faller, faller, faller, faller

Hitler i 1941

De fleste veit ikke at i mars 1941 gikk Adolf Hitler ned i Kongegruva i Schwarzberg, Hübingen (som akkurat da var innlemma i Det Stortyske Rike, men ellers, både før og seinere, har tilhørt et av Europas aller minste land).

Kongegruva er meget gammel. I middelalderen var den kjent som verdens dypeste. Den som kom opp var ikke den som gikk ned. Etterpå ga Adolf Hitler startordren til Operasjon Barbarossa. Da var det ute med Nazi-Tyskland.

Hvis dette hadde vært alminnelig kjent, ville mange statsledere kanskje ha handla annerledes i det halve århundret som har gått siden.

På den andre sida. Kanskje ikke.

Ved kysten mot nord

Vinden sopte svarte flak av
våt luft over myrlandskapet.

Onkel hengte seg i et tre
for å få større visdom
det er sju verdener.

Onkel skar seg sjøl ned av treet.
Mellom røttene flommer ei kilde hvit som mjælk.

Onkel reiv ut øyet sitt
i det kan du se hele verden.
Den mørke borgen vender mot nord.

Onkels glassegg

Onkel hadde et glassegg. Det sto på skrivebordet mellom gamle bøker og brev. Inni glasseget var det figurer av gult og grønt glass som bevega seg.

Det var trær der, og snø som føyk i lufta. Mellom trærne sto et hus. Det var bygd i en slags kinesisk – indiansk stil med stråtak og vegger dekket av fjær og perlemor.

Gjennom et vindu kunne vi se inn i et lunt rom, svakt opplyst av det gylne lyset fra ei parafinlampe. I rommet sto et stort skrivebord, fullt av gamle bøker og brev. Mellom dem kunne vi skimte onkels glassegg.

Tom side

Tom side

Katta klokka kvart over fem

Katta om mårran

borrer hue inn i leggen min av all kraft

hjørnetanna setter hvite rispemerker i huden av bare
kjærlighet
vill av begeistring følger han meg på dass

jeg løftern opp

en feit, svart fyr som lukter godt

leggern rundt halsen som et skjerf

han maler som en buss

drikker kaffe i fem minutter med typen hengende over
nakken
kvart på seks forlater jeg katta.

Funklende røde rubiner

Jeg kjører på jobben, klokka er før 6. Dårlig tid. Ærn ærn!
De rø lysa velter forbi. Klampen i bønn – alle små skolebarn
er hjemme hos mor! For hver gang jeg kjører mot rødt
sparer jeg minst 700 kr. Åffer kan ikke jeg slutte på jobben
og leve av penga jeg sparer på å kjøre mot rødt lys?

Vår utafør fabrikken

18-års gutter

to-horna gaffetrøcker slåss som ville okser

malaysiske pirater i kamp med krumme linoleumskniver

flenger kjeledressene som hjortemager

fillene henger som hanefjær

Jeg kjefter, kald av skrekk

en forsiktig eldre kar, 22 år

Mot

Han hadde kropp som en sementsekk. Stor, kraftig, litt rund i skuldra, hender som to små spaer, digre bein. Tjukk, men ikke non hengemaga. Sånn blir dem gutta som har hatt grovarbeid siden dem var små, løfta mye, spist kraftig kost og drikki øl.

Han var en forsiktig kar. Hadde jobba mange steder: På sjøen i 14 år – Østen, Kina, Japan. Østfold. Nordnorge. Han sa: «Pass dæ. Døm snakkeræ etter kjeften. Men døm slarvær tel formann.»

Vi var uenige om nesten alt. Han var av den gamle skoorn som ikke syntes at parti tel Gerhardsen kunne gjørra noen feil. Alltid redd «bråk», gikk oftest mot mine forslag. Vi blei gode venner.

Han seilte på Sjanghai i 48 til 51, så ingen fikk si noe gærent om Kina med ham ved bordet. Dette skrubba underlig mot det han mente om nesten alt anna. Det er ei fortelling om et liv.

Da gubben var 53, san te meg: «Du ska aldri jobbe mer enn 10 år på en plass. Da groru fast.» Så san opp jobben og fløtta ned tel Fredrikstad. – Det var jo i dem åra da det gikk an for en kar på 53 å få ny jobb. Men det var jævla sterkt gjort.

Dasshistorie:

Hjelpemann på bil i Bærum

Det var kaldt og vanskelig å få plassert lastebilen så vi kunne få bært inn.

Sjaførn fortalte meg at denna handelsmann var kjent for at han alltid trudde at folk stjal. Han sjekka alle leveringer svært nøye og pirkete. Ellers er det sånn at sjaførn trur på dem i butikken hvis dem klager og årner ny levering på flekken. Vi stoler nemlig på folk.

Poenget er at denna handelsmann bare skapte mer trøbbel for seg sjøl med denna stilen – han la opp til at han fikk dårlig sørvis.

Vel. Vi bærer kassene inn over holka – det er langt uti Bærum og svinekaldt, dårlig måkt, hauger av snø. Det tar lang tid, for denna fyren skal kikke oppi alle steder.

Jeg spør om jeg kan få gå og pisse hos ham. Han bryter av arbeidet med den pirkete kontrollen for å ta meg med ut på trappa i sprengkulda. Pekar 150 meter over veien, over krysset, på bensinstasjonen.

«Det er w. c. der!» sier han.

Tenk på det: En dass av *gull*, hos en vanlig liten handelsmann ute i Bærum! Dette satte meg i godt humør hele resten av dagen!

Etter den feberheite natta

Den mørke, våte vinden	Skipet ligger i isen, flere hundre mil mot sør.
gjennom den varme lufta ved nordpolen	Jeg fortsatte aleine, enda vinternatta kom, den som skal vare i et halvt år – flyr nordover under
der er den svarte øya på den andre sida	enmannsballongen med den store propellen.
jeg setter foten på ukjent land.	Jeg har mista alle begreper om tid. Henger midt i ei svart tåke som er blitt varm – Så var de gamle kartene til Kaptein Sannikov riktige likevel: Mot alle odds fins et vulkansk, tropisk område her oppe!

Hører vann risle, plaske. Stopper
elektromotoren og skrur på lyskasteren.

En hvit fjellvegg som vannet sikler nedover:
Det Gråtende Øyet.

Jeg går inn for landing.

Kokende flodhest

Fem på sju, og jeg er i live, våken og parkert på styreformanns plass – han er vekk i dag (håper jeg). Iskaldt på asfalten.

Den blå buksebjørnen har jeg på hjemmefra. (En jeg kjenner i søpla brukte'n som pysj. Når kameraten med bilen ringte på, våkna han og tumla ut døra. Men så langt går ikke jeg.)

Inn til den lune varmen, det gyldne lyset og den gode lukta av malt. Venner sier Hei! mårningSS! På vei over det slitte betonggølv, den fine følelsen av fabrikk.

Forbi båndta som er *nesten* klare til å starte opp, inn i neste hall. Lange skritt opp leidern, til klappsetet.

Den spanske grammatikken i lomma klør behagelig på låret. fem verb å pugge før AOF-kurset i kveld. (Prøver formann å se *strengt* på meg, ser jeg *strengere* tilbake. Jeg vinner.)

Fingern på knappen. Den uvante stillheten i metallrista under fotsålene forsvinner. Den beroligende dirringa skal fortsette til *nesten* halv fire.

Elefant-Tomai elska elefanten sin. Jeg elsker ei tjue meter lang, to etasjer høy, dampende kasse av støpejern, full av kokheit lut, som vasker 30 000 møkkete tomflasker i timen.

Ikke fra Hedmark

Grå dag. Huepine. Mer enn nok faenskap! Jonny kommer og forteller om trøbbel på verkstedet. Møte: Hva faen gjør vi med dem? Og *hvem* faen gjør noe med dem?

På vei over løkka glir jeg på isen og går på rævva. For jævlig vondt! Og mens jeg ligger der og stønner –
– kommer
en syngende trøck! Trøckisen er feit som en gud og har seks barn. Men han er ikke fra Milano. Det er en gal araber som synger arier på italiensk!

Carl I. Hagen kan hverken kjøre trøck!

Tillitsmannens viktigste muskel

Tunga mi!

hard som en rambukk

kan slå inn dører

løfte ti kilo

dunke svære bøller i hjertekulen så dem detter i gata

knuse ruter

krølle sammen barberblad

(uten å få den minste rift)

full kontroll: Den kan stryke mildt, som en liten bølge
over badestranda i juni

Jævla muskelsterk og topp trent tunge

Yrkesmuskel: politikertunge

Skumringsdyr

flagger
mus
vinge av dag (glødende gull)
vinge av natt (blåmørke)
i midten flyr
jeg

Døende fabrikk

De nye vikarene, som kom inn sist mandag, står borti et hjørne og prater. Båndet står. Formann er ute og klipper håret – sa det i hvert fall. Egentlig ærn på polet. Ansiktet hans blir bare blåere og blåere.

‘Ha’du en øl’ sier den danske mekanikeren inne fra maskina. Bare den blå bukseræva hans syns. Øyvind fra verkste’ banner. ‘Her gåre på ståltråd og tyggummi’. Han er svett og sur.

Klart det kan lukte lik av en fabrikk. Døden stikker det grinende hue sitt opp mellom pallene nede på lagret. Her har formenna alt begynt å pakke ned og gjemme vekk det dem har bestemt seg for å stjæle.

Tillitsmenna blir innkalt til møte. Sjefene skjeller ut vårsj som jobber, og klager over at vi er late.

Fyller ut et innreisekort

Jeg er en av de tre

De to andre er han i skyggen

og han som synger

Jeg bærer på

busken med de røde bæra

og ei våt fjær

Jeg går på

et hav av tynt glass

med øyer av blå opal

i mørket jeg

kommer ut av

brenner løver av krystall

Jeg er en av de tre
de tre er en av meg
jeg kommer fra skyggene
og synger

(Lima 1988)

Bitre erfaringer, 1982

På gamle Helsefyr Hotell (dette var i 60-åra) gjalt det å passe på bordet til Hoving-gjengen utpå kvelden. For satt dem ikke der, så sto dem ofte og venta nere bak døra på dass. Dem greip den stakkars jøværn som kom inn for å pisse i skjortebrystet, løftan opp fra gølvvet, og spurte om han hadde løst på ei panne eller kanskje heller ville hoste opp noen tiere? Etterpå gikk Hovingjengen opp i resturangen igjen og bestilte ei ny runde med øl.

Greie gutter tross alt, Hoving-gjengen—
— tenker klubbledern
på fabrikk. Mens han går den lange trappa opp til
medlemsmøtet, med resultatet fra riksmeklingsmannen.

Ridderturninga (1985)

Lønnsoppgjør igjen og hærene står oppmarsjert mot hverandre.

NAF og Presthus ser prektige ut der de kommer på sine hvite gangere, sablene blinker i sola

LO møter dem i tett fylking. Høyt heva, så det myke trekket glitrer vakkert, holder de sofaputene av brodert silke

Det ser altså ut –

til at det er slutt. Skal jeg innrømme ei viss bitterhet, antilopa mi? Eller skal jeg ta på meg den kalde moraliserende maska, preste-maska, og late som om bitterheta ikke er der? Skal jeg «heve meg høyt» over alle følelser, som en annen stork? Skal jeg se velvillig forståelsesfullt på alt, som sosialarbeideren på voldtektsforbryteren? Eller skal jeg gjøre meg til Den Store Kyniker, som veit så godt at alt blir til aske, støv, vond lukt og ingenting, og hiver fortidas varme flammende bål ut i snøen som en annen askeskuff?

Alt detta ville være hyklersk, fordi det ville bety å late som om jeg ikke har elska deg. Og det har jeg virkelig. Hva faen den kjærligheta har vært av surt og søtt, kaldt og varmt, mjukt og bittert, det er ei anna sak, men klart den var et *privilegium*. For elska blir vi alle, en eller annen gang (unntatt et lite, uheldig mindretall), men det hjelper oss ikke når vi ikke makter å elske tilbake. Men å treffe noen *vi kan elske*, sjøl om det bare var for ei uke, ja for en dag – det er ei form for griseflaks som griser sjelden har. Vi «lange griser» heldigvis oftere. Men likevel ikke for ofte –

Så la meg si at det var ting som gnistra mens det varte, diamanter i Ali Babas mørke hule, etter at den elendige vedhoggeren av en tilfeldighet kom til å si det riktige ordet, og akkurat som denna arabiske kvistesankeren hadde jeg stor nytte av det, det hjalp meg gjennom harde tider, og det takker jeg deg for. Og, gasellen min, jeg har ingen krav på deg. Løp du. Graset er tråkka ned der jeg står, og vissent.

Bitterheta – ei bismak, som kopperet som renner i bekkene ut av ei gammel, nedlagt gruve – er at jeg skulle ønska meg litt mer av deg i den siste tida, da det blei så hælvetes kaldt. Nattefrosten skjønneru. Ting døde rundt meg, trærne blei til gravsteiner, alt blei plutselig til en stor kirkegård med nordlys over, som en jævla vampyrfilm fra Hammer Productions! Da skulle det vært greit med ei hånd... ikke som inkasso for noe, men av vennskap kanskje, gitt uten å bli krevd.

Men du syns nok jeg var ei masakråke – en trist og krevende fugl, som baska deg plagsomt rundt hue med de møllspiste svarte fjæra. Og du har bætterdø nok å stri med sjøl for å holde varmen uten å fyre for kråkene. Ja det har du virkelig! Jeg veit jo det, lærte å kjenne deg, kom under hunden på deg. Og du er ikkeno varместue! (Ærlig talt: Ikke jeg heller. Jeg er ikke «god». Mange kom med regninger til meg som jeg ikke kunne innfri.) Så jeg skjønner deg.

Og jeg ønsker deg alt bra! Maksvær og god vind for båten din, for til kamelene dine og høye priser for silken i det fjerne Vesten. Må blomsterduften og biene og bølgene bli hos deg!

Hele livet mitt

Fabrikken har et hundreårig klokkeårn av murstein og tre.
En plog gjennom skyene. Høyeste punkt i sin del av Oslo.

En solskinnsdag står vi på ei støvete kasse inne i den gamle klokka. I urskiva er det et vindu. Huene våre stikker ut mellom to visere.

Jeg ser båter på vei inn den glitrende fjorden. Skauen lukker seg rundt byen. På Kolsåstoppen står radarkupler i villmarka.

Midt i storbyen oppdager jeg at Oslo har trange grenser.

Gaffeltrøck

Skal mellom to rader og så opp i tredje høyde. Har kanskje 5 cm. klaring tilsammen på begge sider, 8 meter inn! Stiller gafla svakt på skrå forover, skygger dem stiiille inn i mellomrommet under pallen, vipper treplata med 64 kasser for-r-siiikti opp i lufta og smyyger meg ut mens jeg lar pallen gli rolig ned mot betongen. Det var rygginga! Jeg snur.

Pallen er gærent lasta, skakk og skeiv og ustø som et hælvetete, som en viss maskinkjører jeg kjenner klokka 7 om kvelden på fredan. Den sjælver som sjele («sjelvé sier datra mi), ja, sjelve'. Og nå kommer den lille bulken i det 100 år gamle gølvvet under det venstre forhjulet ... leeeett på foten ... under bakhjulet nå, pallen disser som en glassmanet i hånda ...

dæær, over. Det gikk!

Nå er alt greit. øker farten litt og nåååå – siger den ... PANG! Alt i gølvvet, mange hundre flasker knust!

Det er jævla ålreit å kjøre *gaffeltrøck*! (Åffer skriver dem ikke mer om hvor ålreit det er å kjøre gaffeltrøck?)

**Skrivi etter Linjegodsstreika i 1977, under
inntrykk av lyskespark fra politiets
«Antiterror-gruppe»:**

Inger Louise Valle*

knuste pappas balle

(* Inger Louise Valle: Justisminister i Nordlis regjering, 1977. Mange år etterpå skal skriveren få sympati for I.L.V., bl.a. fordi det kommer nye og kyniske ministre som gjør det de kan for å rigge ned hennes forsiktige forsøk på fengselsreform.)

(Dette kan likevel ikke drive ut av hue på skriveren hukommelsesbildet av den tjukke arbeidergutten med det krøllete håret. Og den uniformerte mannen som bøyer unggutten mot bakken ved å rive ham i den lyse luggen. Politimannen fra I.L.V.s nye terrorpoliti.)

Mørk fabrikkhall

Vi er midt i Oslo, men ingen har jobba her siden 1954. På en halvt nedrivi vegg finner vi Aftenposten fra en lørdag, høsten 1956, ved sida av ei tømt flaske akevitt. Bortover golvvet ligger tarmar fra fortidas kjempedyr: Lange rør som montørene slepte inn her for ti år sida. Lommelykta viser spora våre i loddent støv.

Her kunne du slakte en gris eller ha NM i mitraljøsjeskyting uten at naboene ville merke noe.

Jaggu blir det fort tomt når folk forsvinner.

Er jeg i ei tidsmaskin? Oslo om 100 år?

Drøm på sofaen klokka halv seks om ettermiddagen

– Jeg kjører gaffeltrøck i rasende fart over den isglatte gårdsplassen utafør fabrikken.

Gafla er heva i nyrehøyde.

Foran løper Kåre Willoch. Han skriker.

(Brutto lønnsinntekt 70 000, skattetrekk 38%. Så kom den ekstra skattesmellen på 10 000.)

På en lapp finni inne i ei gammel loggbok

Her i den mørke himmelen
er det ingen veier
slumrende kalde kometer
spøkelses som lister seg gjennom natta
usynlige huer med håret pakka tett rundt.

Her er navigatøren
bløtt muslingkjøtt
i romskipets perlemorskall
Maskinenes dirrende muskler
redder livet mitt fra sekund til sekund

En så øde og drepande ørken
En så endeløs natt i tid og rom
Hva har jeg her ute å gjøre?
Jeg holder hendene rundt mitt lille lys
Jeg skjelver når jeg våkner og husker hvor jeg er

Slangeangrep

Det går ikke an å få vaska her uten å legge seg på magan og åle seg inn gjennom luka. Han kryper innover i røret med hanska rundt høytrykksslangen. Det er sleipt her, og lukter kraftig. Høytrykksslangen glipper mellom fingrene. Den reiser seg og hogger som en slange. Knuser leppa hans, slår ut ei tann.

Midt i ørkenen

Når du er skitten og møkkete midt på dagen, og spiser matpakka di oppe på toppen av et av de høyeste taka i Oslo sentrum, får du spesielle tanker oppi hue.

Vi kan se ut av byen på tre sider. Taka ligger som knauser rundt oss, med grønne trær innimellom. Det er vindstille og sol. Lufta er rein. Ikke en lyd å høre.

Jeg kommer på at hele menneskehetens liv utspiller seg i ei slags hinne – et tynt, smalt rom som bare går en to-tre meter oppover og nedover fra jordoverflata.

Kommer du bare 20 meter over eller under denne pannekaka som menneskene bor i, er det taust og øde. Du er i ei ødemark større og mer mennesketom enn ørkenen Sahara.

Noe er på gang

Over sletta flyter et stykke vakuum
usynlig, men trærne blir stående urørlige
og fuglene detter i bakken uten en lyd
uten å flagre og tumle, rett som blyklumper

Over sletta kommer et usikkerhetsfelt
et oppløsningsfelt, et forvirringsfelt
høyre blir venstre, opp blir ned
ut blir inn, kroket blir kroket

Ut av skauen kommer ei åpning
ei åpning utafor, bortafor, bakafor, innafor
to elger blir skremt og forsvinner innover
en virvlende, surrende, flimrende slange med vinger,
kommer ut

Ned gjennom dalen kommer et svart flak
en tredimensjonal skygge med spisse vinkler og hjørner
den skjærer opp buskene, den kutter trestammer
den graver dype, skarpe spor gjennom steinblokkene

Over åsen kommer ei kvinne gående
over skulderen ligger et sammenrulla teppe
i hånda holder hun ei bok

Kjærlighetsbrev

Det gjøkke no at du har
gråe hår

For du har så innmari
goe lår

Det gjøkke no at du er
sur på mei

For jeg syns du er så
snill og grei

Det gjøkke no at du ikke vi
lesa mi bok

for du er så veldi
tøff og klok

Dær samma om livet er
stritt og grått

for du lokter så
innmari gått

Høydepunktet i hele livet

Klokka kvart over fem –

svært ung og svært blakk

må gå før seks

har satt klokka på en halvtime før

bare for å kunne ligge den stønna våken

og holde rundt puppene på hu som sover

og snuse i nakken hennes

Vitsen med en gubbe

Hu sa: Det er innmari godt
å væra trøtt og ligga på magan
og bli klødd på ryggen og rompa

Norsk vers

Den som aldri

har vært drita full

har spart seg sjøl for

jævla mye tull

Lange terningkast inn i framtida

Bare ei sak i livet er helt sikkert:

At det lukter søtt av halvgammal honning

oppi den mjuke gropa

midt på hue

til ganske nye barn.

Spretten lita flis

10 år

hoppa strikk

slo kneet i haka

så hu måtte til tannlegen!

Folkeeventyr fra Oslo

Det skjer noe på Lambertseter.

I kloakken har det spredd seg en ny slags blekksprut.

Kroppen 4 meter lang. Tentaklene opp til 11 meter.

Grønne, glinsende dyr.

Dem åler seg opp i dassene til folk.

Når du setter deg nedpå, kommer fangarmene.

Sugekoppene fester seg i rompa di,

trekker deg ned.

De grønne kjempedyra kan få dasshøla til å utvide seg
så en menneskekropp lett glir ned.

Offeret fekter med arma, skriker og sparker,

føtter og hender forsvinner sist.

Blubb, blubb!

Etterpå, når døra blir brutt opp, finner dem ikkeno.

På dritern alt som vanlig, men det *er* ingen der.

Etter mannfolka ei avis eller bok,

eller buksa, hvis han satt med den rundt anklene.

Etter kvinnfolka er det ingen spor.

Dem er for travle til å lese på dass.

Men lener du deg over skåla

kan du se et digert blått øye, stort som to knyttnever

stirre opp på deg.

(Alle barn kan denne historia. Derfor må den være sann.)

Drøm II

Datra (10) sier: «En rar gammel mann vil gi oss ting. Han vil at vi skal gå tur med den søte hunden hans. Han gir bort fine viskelær. Han viste Kirsten og Line bilder av nakne damer. Han ba Kirsten bli med inn men det ville ikke Kirsten. Da kyssan Kirsten, men da løp dem.»

Jeg ligger på sofaen under ullteppet med lukka øyne. Jeg ønsker at det var en drøm.

(Ferie, bygutt i skauen.)

Over den tørre myra
knausene bortafor i regn
gamle, små furutrær
en grå sommerdag, likevel
varmt.

Faen så rart her –

Beste ønsker til en 15-åring

Over steppene på en liten
mongolsk hest
rir hun mot
gylne byer.

Manen lyser av sølv
silkehåret flagrer
i krystallvinden
hovene slår som
jazztrommer.

Ikke gi deg. Du
kommer fram!
Sola står høyt
Vår på steppene –

Søndag. Gikk en tur.

I den gule blokka der

bor han som

drepte kona si.

Den dagen hue er helt hvitt inni, sånn:

Semal Balion satt helt ute ved kan
stupet og så utover i tåkehavet. Ha

følelse av at noe viktig var l

men han visste ikke hv

seg bukser av isbjør

for varme i dette været,

svetta i skrittet. Ved s

ei lita skulderveske me

termoskanne full

tørka mammu

noen bil

halvøya, f

med v

sla

n

whiteout

Ved grensa – brevet

Jeg trur du trenger en kompis.

Den kompisen er ikke meg.

For jeg er på vei inn i et mørkt land

der grønne og rosa ansikter, store som fjell, lyser
over horisonten,
og den svarte natta avbrytes av små hytter
med bål under ljoren

hvor

tause vesener holder kjeft
på ukjente språk.

Jeg skal inn dit.

Ikke for å bli lykkelig

men for å finne skatter.

Morkne kister med platina
og gullbeslag,

fulle av

juveler,

blå og gule

grønne og indigo,

med små bilder på

av dyr

som beveger seg.

Jeg kommer ut derfra

sur og sær

og full av redsel.

Uten venner,

men fylt av drømmer.

De klør i meg!

blinkende blemmer –

som halvmåner

på armene!

Seinere vender jeg

tilbake til det

mørke landet.

Der de boblende kildene er, de boblende

kildene som lyser

gnister svever i dem som morild

i den mørke natta

Hvem synger bakom den svarte haugen?

Ikke et tre, men en stein.

Den klare steinen,

gjennomsiktig blå,

lukter som en blomst,

lukter som tida

og himmelen.

Han sitter ved stien, på en stein

– Hei! Olsen!

Hei gamle svenskefaen! Sitter du her? Hvem er det som sier til deg at reisa er slutt, bare fordi det er litt bratt i bakkene, her i det fremmede landet. Har du glempt apen som storma himmelen, og gjorde narr av gudenes konge? Har du gjort narr av han som hadde ei bestemor, som lærte ham at en farlig drake lå kveila opp i hver stein? Har du glempt han andre, som hadde ei anna bestemor, 6000 kilometer derfra, men likevel så hun hulder? Av dette kan vi slutte at somme bestemødre er slike uansett avstander. Innover i avdalene her treffer du dem sikkert også, hvis du leiter, Olsen.

Men spørsmålet er: Er det ei slik bestemor du trenger? Eller var det noe anna du lette etter, da du forlot du Gamla du Fria, og så bestemte deg for å skygge unna de trygge veiene, framkommelige for biler med telefontråd, og kanskje tilmed en og annen nødtelefon for Falken, eller hva faen de nå kaller det her i dette landet (du skjønner hva jeg mener) og begi deg på egenhånd innover i fjellet, med maten din i en ryggsekk, et skift tøy, en sovepose, og et tvilsomt gammalt kart. Altså, Olsen, hva var det du ville her? Jeg er klar over at du ofte syns at utsikten er praktfull når en dal åpner seg under deg, enten den nå er fruktbar og bebodd, eller enda mer hvis den er smal, øde, ubeboelig vill og evig mystisk. Og du har tatt det med et smil når du måtte klatre den lange veien ned og opp igjen, eller tilmed snu og gå en dagsmarsj tilbake.

Likevel, Olsen, du vil vel ikke påstå overfor meg at det var utsikten du gikk for?

Det er visjoner her inne. Sjeldne dyr og planter – både de virkelige, som den veldige lammegribben og fjellgeitene (som de kaller noe anna her inne, for de liker ikke ordet geit) og en sjelden, sky jerv. Og så steiner som ser ut som hus – eller er det hus som ser ut som steiner? Og røyser som ser ut som ruiner – men det kan kanskje også være omvendt? Men i tillegg kan du se ting som går ut over grensa til det umulige. Store, glitrende byggverk av lys som kan dukke opp når sola står lavt. Eller flygende, prismatiske skygger, veldige maneter i lufta, med langsomt pulserende indre organer av lysende gass. Slott og vesener fra religioner som aldri har vært og aldri vil bli.

(Sjølsagt: kjenner du fjellenes tro, kan du se vesener hoppe langs åskammer og klyve opp juvene som mange her oppefra ville kjenne igjen. Og du vil skimte usynlige fjell og fosser, som bare kan sees av den tvisynte. Det er ikke vann som renner der.)

Men, altså, Olsen. Alt dette tar du med deg, her du går på denne høye stien, innover, stadig innover, og stadig høyere, kaldere, mer og mer ensomt. Den som ikke kjente deg bedre kunne tru at du var en jævla fjellklatrer? At du var ute etter å legge igjen de forfrosne tærne dine, amputert, på en eller annen tind, der du sliter deg opp, får frostskafer i kinn og nesetipp, får koldbrann i føttene, og til slutt synker sammen og dør i ei behagelig, bløt snødrive, for å fryse så solid som en tømmerstokk og bli finni om fem hundre år, av turister på besøk fra Mars.

Men ettersom jeg veit at du er bare litt mer interessert i tinder enn jeg er i frimerker (det betyr: OK, ikke mot, men dette er ikke mitt livs brennende pasjon) så veit jeg at veien din, oppover, hit til dette vakre, men snaue området, og selve kampen for å nå høyden, er bare et biprodukt av noe du leiter etter.

Hva er det, Olsen? Er det en av de varme dalene langt der inne med dampende jungel og fagre blomster som sommerfugler, og sommerfugler som fagre blomster? Leiter du etter (unnskyld den trøtte klisjeen) et Shangri-La? Vil du ikke si det? Er du for trøtt, orker du ikke mer? Smiler du av meg, eller henger du med hue, der du sitter på en stein ved siden av stien? har du gitt opp? Eller tar du bare en hvil?

Svar meg! Det er en eim av blomsterduft i lufta. Er det deg det lukter av? Har du hatt på deg etterbarberingsvann (bruker du sånt kliss) eller kommer lukta forfra et sted? Du vil ikke si noe?

Han reiser seg opp.
Han løfter ryggsekken.
Han går videre uten å svare meg!

Motto

Ikke angrip dørene. De
kan vise seg å bli eneste utvei.

Jads

If jads oba pöjutomsöv oli
in fot e belem, ed i dipiko ini
mel, e höl, e sül, ed in sili

ätifomsöv fa hel olik stelis
e givomsöv ole fa ob kidis
e blinomsöv fa ol obe nunis

potans obik dofiks äblinomsöv obe
nunis dö lif e löfs ola kelosi ai ne-
givolöv, negivolöv obe!

Lengsel

Når du blir gammel
og ingen vil ha deg

gå ut i havet,
la bølgene ta deg

Bølgene bærer deg til
blomsterøyer

bølgene bærer deg til
fagre møyer

Møyene møter deg med
ungdommens iver

møyene møter deg med
lange kniver

Møyene skjærer deg med
knivene sine

møyene kutter av
hendene dine

De skreller av kjøttet på
skalle og bein
og pusser hver knokkel
skinnende rein

Det veit ikke du, for du
er død:

at de svømmer ut ved
fjære sjø

langt ut i det blå til et
undervannsskjær

Der dykker de ned og
legger dem der

alle de hvite
knoklene dine

tenner og skalle er
blankskurte, fine

På et spir av korall
finner de ro

et sted hvor skjell og
planter kan gro

Et sted hvor vannet visler
og visker

i beingrinda di, et fristed
for fisker

ribbeina er som greiner
på busker

som viftende blader er tusen
mollusker

Her i de rolige
grønne dypene

blir du et hjem for
sneglekrypene

Borte er hverdagens tusen
små sår

Borte er minner fra
tretti år

Over knokler med
muslinger på

er bare storhavets
dype blå

Når du er gammel og ingen
vil ha deg

Gå ned til havet – la
bølgene ta deg

Tom side

Tom side

Enkle sannheter:

(Råd til arbeiderklassen:)

- 1) Den som kommer først til banken, får først bank.
- 2) Passivitet er rota til alt vondt. Rør deg, ellers legger dem kompost av deg!
- 3) Ikke stol på nordmenn som drikker vin!

(Det europeiske syndrom:)

- Flua sitter fast i ravstykket, og trur at verden er gul.
- Den skal drepes av tusen stikk, som ikke våger å kaste keiseren av hesten!

Blåveispiken

Sønda ettermidda. Kommer inn på sjappa.

I hjørnet sitter Råffen. Gråsprengt hår, rundt førr. Pene, trivelige, mandige Råffen med pipa og en halvliter, og ei ganske ny, ung, nydelig dame.

Vi prater. Råffen har sett et fjernsynsprogram om konebanking. «Sånt piss! Ofte ære to som har skylda, vel? Huskeru meg og Kate? Vi sloss som villdyr! Hu dro til meg så jeg måtte på legevakta. Jeg slo igjen så klart. Men etterpå var vi like jævla gla i hverandre.»

Råffen presenterer oss: «Detta er Ellen, kunststudent.» Hu er blond, med et åpent, blidt ansikt, som en unge. Jenta ser på Råffen som om hu drømmer.

«Lady, you sure is gonna learn something!»

Pønkerer under vannet

I

Denna typen er liten og spinkel og har kulemaga. Han sitter på trøcken hele dan og røyker.

To folk følte ettern ut fra ei sjappe. (Dem hadde krancla om noe tull.) Denna typen snurra rundt og slo tel han ene på nesa så *det knaste og blo spruta, tuppa tel han andre i balla alt han kunne, og løp som faen.*

Han er gammal gategutt og har vært med på mye rart. (Han veit hva det dreier seg om.)

II

Neri kjellern var det et engelsk band og tjukt av pønkerer. Masse høytrykk og aggresjon. En type tøffa seg med å sparke i stykker tomme ølglass. På dass lå et par sprøyter og noen blodklatter.

To pønkerer dreiv og skulle slåss mellom borda. Seigt, seigt! Dem holdt hverandre og rulla, men langsomt. Lange, treige slag. «Hollywood» – det var akkurat som å se på detektimen i gamle daer. Som om dem sloss inni en klar tube med lim.

III

Det er noe gærent med åssen pønkerer slåss.

Krystallet

Hvis

et gjennomsiktig krystall med dimensjoner

på 35 x 30 x 1500 meter

som svever gjennom lufta

mens lysstrålene brytes i det

støter sammen med en høy bygning –

så kan bitene skjære opp folk.

Den store heten

Å, denne sola som synker ned over blomstertrærne.
Vampyrsummerfuglene letter mot det innvoldsvåte
tussmørket.

1000 meter lange stankelbein kommer opp av det røde,
boblende havet. De er på vei innover de små byene, der de
skal spise alt i mørket.

Alkymisten

Ved bordet sitter en mann.

På bordet står ei klar glassbolle tre kvart full av kvikksølv.

I bordplata er et uregelmessig høl.

Han dypper fingrene i hølet.

Når han trekker dem opp, er de omgitt av regnbuer.

Rundt bordet sitter fem dyr. Det første er snøhvitt. Det andre er mørkegrønt. Det tredje er sebrastripet i rødt og gult.

Isteden for ansikter har dyra hebraiske tegn, som skinner så sterkt at det er umulig å se rett på dem.

Bak mannen er et vindu med et glassmaleri.

Bildet forestiller planeten Saturn, med hundrevis av ringer og 23 måner.

Nedafor planeten, til høyre (heraldisk venstre) står en skikkelse helt innhylla i en svart kutte.

Ut av hetta, der ansiktet skulle vært, kommer en blekksprutarm.

Foran bordet er en peis.

Der brenner grønne og fiolette og blå (men ingen gule) flammer.

Bokstaver skyter opp fra glødende bokruller og farer opp gjennom pipa.

Inne i flammene danser en naken mann.

Han er så høy som ei hånd, fullstendig rød og helt rasende.

På venstre side av bordet er ei åpning i gølvvet.

Den er sirkelrund, og så stor at det kan dekket av en vanlig middagstallerken.

Opp av åpninga blåser kraftig vind. Den lukter fioler.

Enkelte ganger kommer også rop og musikk.

Telefonen ringer:

«Hallo, Appolonius Castigloso?!?»

«Ja, det er meg.»

«Norge for nordmenn! Jævla degos, dra tilbake dit du kommer fra!!!»

Mannen ved bordet ser mot åpninga i gølvvet og smiler.

«Det blir ikke så enkelt», svarer han.

Det vrengte landet

Nei, ikke gå, jeg må si deg noe viktig!

Jeg har vært i et land der alt er omvendt.

Bilene er vrengt, og har motoren og innmaten ytterst,

de kjører bortover på taket, på gater av rustrød aske

etter brente parkometre.

Kvinnene er ikke menn, men trær,

og barna er store elver,

de renner like opp i himmelen, særlig om morgenen –

der treffer de digre, snurrende hjul,

med tverrsnitt på over 50 meter, som skinner i

soloppgangen.

Hjula høyt oppe i lufta er av murstein.

Godt gammalt håndverk –

de fleste røde, men noen av gul prydstein.

På hjula står ord av hvit tegl:

Leksene til barna.

Jeg veit du ikke vil like det jeg sier nå! Men
i dette landet blir de gamle vakrere og vakrere,
sterke og spretne. De lukter ikke vondt.
Og huden deres blir ikke grå og slapp og full av porer,
isteden blir de dekket av en slags myk, grønn mose,
den henger nedover dem, så de minner om bløte stubber
– de vandrer smilende rundt
mellom blomster med aluminiumskniver til blomsterblad.
Når du blir sulten,
kan du brette av knivene og spise dem.
Straks blir huet ditt fylt av de vakreste
kammermusikkmelodier
komponert av Oslos politimester, Willy Haugli.

Jeg veit det er helt utrolig, det jeg har fortalt deg!

Men det verste står igjen:

Jeg forstår ingenting!

Hva, av det vregte landet? Nei, der forstår jeg alt.

Men her!

Her forstår jeg ikke pengesystemet!

Og lovene! Og jordbruket!

Men *spesielt* disse bitte små flate mennene

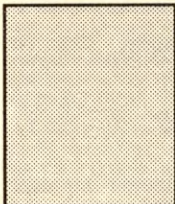
som kommer flyende gjennom lufta:

Jeg kan ikke lenger forstå

dagsrevyen!

FørsteSida!

PENSJONIST (86) SPIST AV KATTER

*Ikke hverdagskost for
Mons og Silkepus.*

«Vi beklager
misforståelsen» sier
Mons og Silkepus. «Hu
lukta så kraftig av
KiteKat med gammel
fisk at vi trudde hu var
kommunal kattemat.»

HORTEN-FIRMA VIL HJELPE NORSKE HUSMØDRE:

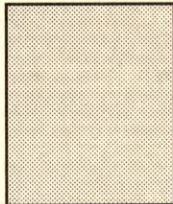
starter
**IMPORT AV
BRYSTER FRA
THAILAND**

norsk thai

«AIDS-faren ved
Thai-vev sterkt
overdrevet,» sier
disponent Pedersen.

EKSKLUSIVT INTERVJU med formannen i D.I.K.F:

*Jeg støtter fullt
ut arbeidet for
voldtatte
kvinner. Jeg
voldtar tilmed
kvinner SELV!*

Storbyreportasje: DITT MØTE MED DEN SKARPE KNIVEN –

*(Lørenskog-mann lager Nordens
beste kniver.)*

Han kunne ikke gjøre en katt
fortred. Unge piker derimot –

(annonse)

(annonse)

Noen liker
mora

**ANDRE
FORETREKKER
DATRA**

(Denne annonse er betalt av Det
Internasjonale Kannibalforbund)

Aktuell frisinna sosial-liberal rapport

Pikekos	klippe av brystvortene-kos
guttekos	
barnekos	drepekos
spedbarnkos	rive ut fosteret-kos
dyrekos	skjære av brystene og rompa og koke og spise-kos
pissekos	
piskekos	sprenge tarmene ved å putte
dritekos	vannslanger med høytrykk
kvalmkos	inn i munnen og
spyklos	rasshølet-kos
lukte råttent kjøtt-kos	
likkos	kutte djupe sprekker
knivkos	i kjøttet og putte
kuttekos	pikken i-kos
	knuse alle tenna med et hoggjern og høre blodet hennes gurgle i strupen-kos

Terror-testamente

Tok tak i tanga og
trakk tenna til meg
tårene trilla tversover
trynet til tannlause Trine

offeret

ingen kjente fjerne åser der hvor enkidu har gått
som den gamle mannen der med tavlene i hånda
ingen visste om det stedet der hvor dyret ligger felt
som den gamle mannen der med tavlene i hånda
men han ser på meg
og han sier meg
månen kommer opp og da skal alle ting forvandles

og jeg vandrer ut i skogen mot det øde stedet der vi
har en stamme som har merker etter stein og øks og kniver
mens jeg tenker, helst, på ingenting, og søker tanker
som kan jage tankene på nattas arbeid vekk
for jeg kjenner her
at det brenner her
månen kommer opp og da skal skogen stå forvandla

og når natta siver vekk som bekker mellom trærne
under mårrans dunkelrøde mårrahimmelbål
skal jeg tørke kniven min på mosen innved stammen
mens jeg tenker, tenker helst, på ingen, ingenting
men han ser på meg
og han sier meg
mårran kommer nå og nå er alle ting forvandla

Storhotellet

han kommer gående bortover gangen, en litt høy mann, dressen er moteriktig, moten for konsulenter i det private næringsliv i hans skikt, det gule slipset henger utpå dressjakka til venstre, ei fartsstripe bakover. strener tvers over gangen og inn i baren der den andre typen sitter med en drink, konferansen er ferdig for i dag. lener seg over ham. «du, skal vi slå ut nåret litt? jeg har ordnet rom i åttende der to jævlige fine fitter venter oss om en halvtime», sier han.

Villa med stor tomt diskret beliggenhet

(1) Han kjøpte huset fordi naboene ikke kunne se eller høre noenting.

Det var virkelig ikke diskresjon fra deres side. Sjøl når han hadde fest ute på plenen, kunne naboene ikke en gang høre skrikene.

jüger

vis miine svarte jüger svömte vek

fra mäy

o söökte yenom skuug o fjel, o

spuura däy

i haav og heel, o til den bleyke

myälkevey

da tuk de styeerner fra de stuure

hoore dit

o sate där isteeden

lepemärke mit

o styaal med hiit, en liiten biit

a liive dit

so kom di mörke röövarne til

kruuken miin

me nüt om daagen diin o

skaten diin:

diin elsk, som aldri, aldri skal

bli miin!

Bygda med lindealléen

På stien gjennom skogen møtte jeg denne karen med den store hatten. En jævla bohem, spør du meg. Åssen hatt? Skikkelig kunstnerhatt, en diger slaskete svart hatt a la 1880-åra, har lissom tenkt meg skagenmalera eller Hans Jæger med no sånt – Bremmen hang så langt nere foran; at den daska rundt nesetippen hans, umulig å se øya, så bare at'n smilte.

Ellers var han vanlig nok kledd: Rutete tweedjakke, dressbukse med ei svart silkestripe i, svarte sko.

Han forklarte meg veien til bygda, og det var flaks, for jeg holdt på å gå meg bort. Det er ikke noen typisk nordisk bygd, sa han, minner mer om en europeisk landsby, husa ligger samla nesten som langs ei gate. Pussig bygd, mye artig folketradisjoner der. Jeg spurte om han jobba med sånt. Ja, på en måte.

Det forklarte den pussige hatten: Typisk intellektuell, forsker. Langt hår og skinnbukser, eller busserull – eller så gårem kledd helt merkelig blanda, som denna kisen her – i hvert fall ikke som folk flest. Men en trivelig kar var'n. Behagelig stemme, lett å snakke med, tillitvekkende. Danna mann, men ikkeno stor på det.

Dem forskera, dem står på. Han her for eksempel, hadde trøbbel med muskla – først trudde jeg han hadde skeiv nakke, for hue lå over på den venstre sida. Men etterpå skjena're over til høyre. Jeg skjønnte han hadde vondt for å holde hue oppe, han var helt lealaus. Svake muskler i brystkassa og nakken! Men ikke faen om det stoppa'n. Ut og samle gamle kvad, eller hva det nå var! La meg bare si at

jeg beundran for det – ja jeg sa ikkeno til'n så klart, men inni meg syns jeg han var faen så tøff.

Okei, noen timer etterpå kom jeg fram til bygda – lengre vei enn jeg trudde. Frodig og fint, gikk ut av skauen gjennom en praktfull alle av dem største gamle lindetrærne jeg har sett, opp til en klynge pussige gamle hus. Vare ikke for satelittantenna på et av takene kunne du trudd det var for hundre år sida.

Masse god gammaldags naboskapsånd der. Ikke før hadde no'n unger sett meg, så kom et par gårdskjerringer og en gammel gubbe: Velkommen til bygds, og hvem den karen var? Og om jeg ikke var sulten og tørst og ville sitte litt? Så fikk jeg heimebrygga øl og nybakt brød og skinke og syltetøy i finstua. Om hva jeg dreiv med til daglig, og hva jeg skulle og hvor jeg skulle bu? Jævlig greie og åpne folk. Men han typen med hatten varem visst uvenner med, pussig nok. For da jeg spurte om dem kjente'n, sa dem bare ja og begynte å snakke om noe *helt* anna

Filosofistudenten

(2) Hun var 25.

Han elsket å sette klyster på henne. Så måtte hun hoppe og sprette rundt i hagen til alt kom sprutende ut.

En dag hun vakla bortover plenen med møkkete vann fra rompa rennende nedover beina, sa hun: Var det egentlig dette jeg drømte om da jeg snakka om frihet?

Oslo-antropofagene

I

De gikk inn i bakgården. Det var en ganske fin, rehabilitert gård på Majorstua. De tre kraftige, litt feite mennene så seg rundt, nikka: – «Det passer bra her.» De dro ei kjerre med ei diger svart gryte av gammaldags form. Noen murstein de fant brukte de til å lage et enkelt ildsted. De tente bål av en haug forskalingsbord som lå ved sykkelstativene.

En stakk ut på gata og kjøpte grønnsaker: Hodekål, purre, sellerirot, gullerøtter, grønn og rød paprika, vanlig løk, mais, hvitløk og flere andre. Dessuten ris, rosmarin, fennikel, kardemomme, karri og ingefær, og sjølsagt pepper og salt. En annen henta vannslangen nede fra kjelleren og hadde vann i gryta. En tredje stilte seg i porten og ga seg til å *klype i kinna* til de som kom.

Gamle enkefru Anthonson på nesten 80 bare vinka han forbi. Christian Asplund, 17 og smellfeit (gatekjøkken. Potettsjips. Mange år med cola – og nå åsså øl) tok han på med større interesse, kjørte tilmed pekefingeren i vomma hans så unggutten mista pusten. Så rista han på hue. Ellen Bruvik, 2-barnsmor i slutten av 20-åra, skreik forskrekka da han klemte rundt puppen hennes utpå genseren. Mens hun løp hikstende opp trappa hørte hun ropet hans innover i gården: – «Ikke noe kjøtt på det radmagre kvinnemennesket.» Flere barn brydde han seg åsså lite om.

Men da Gerhart Bruvik spaserte ut av oppgangen i joggedrakta si (som det sto «Dagbladet» på) blei mannen begeistra. Etter at han hadde klappa Gerhart på begge kinn, fortsatte han med å kjenne på armmusklene, og kløyp ham tilslutt kraftig i låret. – «Au!» ropte Gerhart forbausa.

– «Denne er helt fin!» ropte mannen til de to andre – for han med grønnsakene var nå kommet tilbake. Så slakta de Gerhart Bruvik, kokte ham og spiste ham. De tok bare de lekreste stykkene – leveren, hjertet, hjernen, og de fine filetene på innsida av låra. Resten la de pent i søplekassene i bakgården. Det glinsa i de kraftige kinna til mennene mens de spiste.

Oslo-antropofagene

II

Etter at Oslo-antropofagene hadde vært ute en del lørdager utvikla det seg en livlig diskusjon i pressa. Skuespilleren Knut M. Hansson skreiv, og justisminister Mona Røkke. Sjølsagt måtte Alf Nordhus da komme med noe, og Hans Fredrik Dahl. Stein Mehren mangla penger og fikk antatt to kronikker i Aftenposten (han så det hele fra et mer prinsipielt, eksistensialistisk standpunkt). Fritjof Frank Gundersen derimot ... (Tore Stubberud skreiv også, men ingen gadd å lese det.)

Professor Thomas Mathisen forklarte at hele problemet med antropofagi er sterkt overdrevet av presse og politi. Han sammenlikna det lille antallet som blir slakta og spist med de mange som dør i trafikken og ved drukning fra båt. (Han foreslo åsså at man kunne lage egne grillbarer for de antropofage ved likhusene, der f.eks. trafikkdrepte på forhånd kunne donere kroppen sin. Dette forslaget vakte indignasjon i liberale og radikale kretser, som ellers hadde mye sympati med hans samfunnskritiske måte å angripe problemet på.)

En eller annen påsto at VegBla og DagGe sponsa antropofagene for å selge aviser. Dagbla dementerte indignert, og pekte på at de tre foretrakk menn i Dagbla-joggedress, som de syntes var mørere, smakte søtere og hadde den passe blandinga av velføddhet og ikke for fett kjøtt. Dette (hevda Arve Solstad) skada Dagbladets reklame-joggekampanje. I VG sa vaktsjefen bittert at antropofagene var vanskelige å lage forsider på, fordi de ikke fornya seg. – «De gjør aldri noe nytt! Det blir *slappe*

oppslag. «MONS – norsk skogkatt – GIKK FRI, HUSFAR SPIST» f.eks. – en *dårlig* overskrift. Det hadde vært bedre om det var omvendt!»

Ordfører Albert Nordengen smilte og sa snøvlende at det er *veldig* leit at sånt skal skje i denne fine byen vår. Men han håpet at folk forstår at vi lever i vanskelige tider og alle gjør vi så godt vi kan. Kommunalråd Arne Kvalheim derimot, slo fast at noe slikt kunne aldri skjedd hvis Gro hadde vært statsminister. Dessuten kritiserte han både Høyre og antropofagene for å ikke bry seg om de gamle i Oslo. Uenigheten hindret ikke de to i å stemme sammen for et forslag som tok avstand fra antropofagene.

I mellomtida fortsetter de tre mennene sine utflukter hver lørdag formiddag. Men ettersom de har spesialisert seg på menn i 30- og 40-årsalderen, i relativt solide stillinger, er det grunn til å tro at det før eller siden vil bli satt en stopper for deres virksomhet. Det er alt reist forslag om at de skal settes i bur og stilles ut offentlig, slik at de kan bli et verdifullt tilskudd til byens økende flora av turistattraksjoner og innesteder.

(1985)

Jenta i lufta

Over klippene i himmelen
går en sti
stemorsblomster mellom steinene
sommerfugler over den hardtrampa jorda
om mårran.

Hu går seigt oppover bakkene
til et stup
der den første himmelsteinen vipper
svevende i lufta
mellom skyene.

Over de blå dypene
et sprang
bortover den svingete veien
over nye svimlende avgrunner
nye sprang

Langt nede mellom tåkestrimene

et kirketårn!

Sola går opp nå! Sommerfuglene brenner!

Steinene gløder av rosa ild!

Hu lyser!

Speilet hennes sa:

I gata mellom de gamle husene
med de lave skoa på brusteinene
går ei som ikke leser aviser
og ikke ser fjernsyn

halsen er slank, halsen til ei lilje
håret er svart, svart som et insektskall
hue, litt på skrå, ser skeptisk på verden
eller kanskje heller med undring?

Smøret på kniven, kommer det fra Danmark?

Danmark, kjenner jeg noen i Danmark?

Havet utafor Danmark, er det samme havet

jeg bada i som småjente utafor Kroatia?

Store, runde briller i det alvorlige ansiktet

et gult skjørt svinger rundt slanke bein

hvit bluse og tynne, nakne armer

35, intellektuell, aleine

Ser den veggen der på meg?

Hvorfor har den ei stripe som minner om

et smil?

Eller har huset grått kanskje? Hva har huset

grått for?

Kanskje har huset vokst fordi noen har flytta

fra det?

Kanskje gjør det vondt i huset, kanskje det

har vekstsmarter?

Tinga forvandler seg rundt meg

en frukt, som jeg kjøper

for den minner meg om noen jeg kjente en gang,

eller ei lukt et sted jeg var

der det fantes et stort håp.

Glasset som forvandler seg til et skip,

skipet som kan ta meg med bort,

landet som er dit jeg kommer,

trærne som er i det landet,

under trærne sitter jeg på en liten kafe
sammen med en jeg er glad i,
men klokka på armen min forvandler seg til
en liten djevel
som sier: «Han må gå! han må gå!»

Det er jo ingen tvil om at den som forteller detta er ei voksen dame, og hu har åsså store smerter i seg, som er voksne: Ensom smerte, sviki smerte, smerten for å ville bli elska, den naive, ensomme smerten på grunn av den dumme trua på at ingen, ingen elsker MEG, alt dette er noe helt anna enn smertene til ei jente på 5 eller 11. Men likavæl er spørsmålet:

Disse øynene, som ser alle ting med en trolsplint i seg, slik at de rister og skimrer og skjelver som rød og gul og grønn, gjennomsiktig skjele på skeiene til gjestene i et barneselskap, denne tynne jenta, som har meldt seg ut av alt, bare leser bøker og brev, sover, snakker med venner og skriver, denne hjernen som styrer denne tynne jenta, som tynger henne med sin melankoli og skrur ut av seg utrolig vittige påfunn –

Disse øynene, denne hjernen, hører de virkelig til på ei voksen dame på 35? Eller er hun ei lita jente som har lurt alle, fått bryster og voksne bein, tatt eksamen, gifta seg og skilt seg og gjort alle de voksne tinga?

Er hun en spion fra barndommen?

Peshawar, El Salvador 1936

Jorge har en liten hjertefeil. De må stoppe til han får igjen pusten. De tre unge mennene med geværer venter høflig til han sier fra. Da dukker de fram fra den snødekte bambusen bak huset til El Gordo. Mørk natt, ingen måne eller stjerner.

Lille Chen sparker opp døra. Familien Johansen våkner, et barn skriker. Mehmet sjøl kommer mot dem i den lange Stomperudunderbuksa. Kona står bak ham og hyler. – «Vi beklager, Senora,» sier Jorge. «Vi må snakke med Deres mann.» Unge Reidar leier henne og ungene med seg inn i kjøkkenet.

Jorge sier: –»Du har kosta mange bra mennesker livet, Mehmet Johansen! Du er den verste angiveren blant alle medlemmene i NS på Lillehammer! Men nå er det slutt. Folket har dømt deg!» Fatty gråter og ber om nåde. Men så gir han opp, banner og brøler.

Muhammed og Lille Chen griper Mehmet under armene og sleper ham ut døra. I buskaset stikker de ham.

Reidar må spy. Det er første gangen han har vært med. «Du veit – dette må gjøres. Du klarte deg fint!», sier Jorge, og klapper gutten på skulderen.

Bolivias siste egg

en egoist er en person som liker egg når det er få egg

en egoist er en som liker egg når det er få høner

en egoist er en som spiser alle egga på en gård der det bare er ei høne

en egoist er en som spiser egg når det er lite fugl

en egoist er en som spiser egga til den eneste fuglen i landet

en egoist er en som spiser alle egga til den eneste fuglen

en egoist er en person som bestiller egg i et land uten fugl

(Bolivia 1982)

Under bruene, opp fossen

gi deg ikke, sa han.

bakafor revene fins det sauer

bakafor sauene fins det ulver

bakafor ulvene fins det hester

bakafor hestene fins det en liten blå stein

skinnekledde menn sitter rundt bålet

det er natt, og det snør litt.

gå videre, sa han

bakafor elvene fins det elver

bakafor elvene bakafor fins det nye elver

bakafor, og bakafor dem igjen nye elver

bakafor der igjen, men innover i landet er fossen

der Sembal Balion klatra inn i det andre landet

på reip han fletta av rennende vann

under bruene, sa han
hender det at de deler matpakkene de har fått
mens de synger sanger som var gamle
den gangen Charles Dickens skreiv ned veggene
på fattighusa i England, og gjeldsfengslene
den gamle alkisen
bryter brødet
med 14-åringen fra Skottland.

men la nå ingen narre deg til å tru
at du kan rømme! Det fins ikke noe varmere sted!
Veiene går gjennom sauene
veiene går gjennom fossene
veiene går gjennom elektronene
veiene går gjennom bålet
Men glem fram for alt ikke at de som sitter rundt bålet
lar en liten blå stein vandre fra hånd til hånd
mens det snør, om natta.

Jobber i år

SNEKKER: JOURNALIST: SJUKEPLEIER: GARTNER:

SPIKER SKRIVE- LAKEN SPAE

MASKIN

HØVEL

TELEFON

BEKKEN

FRØ

SAG

NOTISBOK

MORFIN

UGRASSALT

PLANKE

DROSJE

KLUT

VANNSLANGE

SPIKER

TELEFON

MORFIN

VANNSLANGE

(=TORTURIST)

Alt blir så stort i tåka , sa Liv

Det stemmer det der at alt blir så stort i tåka. Jeg husker en disig kveld jeg var ute og gikk langs en sti i skauen. Plutselig så jeg noe jeg skjønte måtte være en penge

– først trudde jeg det var en tusenkroneseddel. Da jeg kom nærmere, forstø jeg at det ikke kunne være mer enn en femtilapp. Men da jeg endelig bøyd meg, var det bare en tioring

Mannen i rullestolen

Han sitter i rullestolen sin

Han har bare ett bein

Tankene hans er en condor.

Han kommer ikke over gata

Han skriver om Argentina

Argentina snur hue.

Han snakker bare lavmælt

Han er under overvåking

Han er ei fattiglus.

Han skriver om Kina og Italia.

Han skriver om Cusco.

Han skriver om guano og dikt.

Han kan ikke forsvare seg mot et barn

Han er sjuk til døden

Peru sjælver.

Han skriver om streikene

Han skriver om inca-tida

Cusco er en vulkan!

Makta til en som kom i rett tid

navnet klinger

som hornmusikken fra Andes.

Hulene i Mount Everest

Et
høyt
fjell, det
er Mount Everest.
Og det veit vi jo.
Men jeg bare spør: Kan det ikke
være huler inne i Mount
Everest også? Har du tenkt på det:
Alle hulene som kan være inne i Mount Everest?
Er ikke det fint å tenke på? Det syns jeg!

Mor Quichua brygger

Det lille hvite huset oppe i åsen er der mor Quichua brygger tåke. Tåka slipper hun ut om mårran, sånn ca. klokka 6, like før sola renner.

Den henger fast i lange, klebrige tau, som hun binder til trærne. Derfor svever den nesten uten å flytte seg, og helt lydløst, noen titalls meter over huset hennes, lydig som en hund i bånd, som en sau innafor et gjerde.

Om kvelden trekker hun den inn – eller kanskje hun slipper den løs, og den flyr bort og går i oppløsning?

Da må mor Quichua brygge ny tåke, til mårran etter.

(Ibarra, Ecuador, 1988)

Maten i Nederland

Nå kommer snart tida
da nederlenderne må spise

- hestene sine
- hundene sine
- kattene sine
- kanarifuglene sine
- gullfiskene sine
- støvlene sine
- alt av lær

Dagsnytt og værmelding

**DEN SOM IKKE
ER DESPERAT NÅ
MÅ VÆRE GAL
ELLER DUM.***

(*Vi ser for enkelhets skyld bort fra de mange som virkelig mangler informasjon om åssen situasjonen er.)

Himmelen i nord!

Da panikken blei litt mindre

kom prinsessa med de tre øynene.

Hun sto høyt på hue til en okse, midt i havna

og ropte: MOT!

La oss ta med blå stein

og reparere himmelen i Nord!

(Beijing juni 1989)

Havets blomster

havets blomster

stiger opp fra dypets salte kilder

flammer rundt meg

havets blomster

grønne elver

krysser oseanets dypblå vidder

bærer med seg

havets blomster

Livet varer kort og du skal vite jeg vil kjenne deg

tunga mi vil slikke skulderhuden din før denne natta går
sin vei

du vil aldri vite hva du tapte da du ikke blei hos meg

våre lepper

svømmer i ei sol som sakte synker

mjuke tåker

havets blomster

Jeg vil lukte pusten din før fenrisulven eter meg

jeg vil smake svetten din før midtgardsormen biter meg

la meg høre skriket ditt før verdensnatta sluker meg

vær hos meg i mørket litt, før dødens mørke svelger meg

havet drømmer

bølgeskummet kysser armer rundt en hals

tærne stryker

havets blomster

havets blomster

du vil alltid angre at du gikk fra meg

knær og mage

havets blomster –

havets blomster

stiger opp fra dypets salte kilder

bølger rundt meg

havets blomster

Erfaringer

Om 70 000 år, når menneskeheten
er gammel på jorda, vil naturen
ha gjort sine erfaringer med oss, og
alt vil være forandra.

Hen som går i heiene en rimete høstdag
vil se at frosten har skapt små kroner av is
som henger på stråene, med spir og filigran
urenheter i isen farger juvelene.

Hundre tusen år er gått og
naturen kopierer menneskelige ting.
Isen danner former som kniver og nøkler.
Vannet og bølgene skriver bokstaver i sanda
ennå ikke ord, men bare meningsløse
lydstrenger som KNKSB, RSTLU.

Musene går i tog. Kuene ber til gud.

Loppene deres fører krig med spyd og slynger

kraftige lus med flagrende man av sølv trekker vognene

Innerst i et blomsterbeger

finner du et regnestykke

$$7 + 2 = 4$$

$$3 = 7 + 2$$

Først om en million år

blir svaret 9

Tom side

Etterord

Program

1. Vekk med enhver sentimentalitet
2. Unngå bilder
3. Ikke lengre enn nødvendig!
4. *Akkurat* sånn som det er.

Struktur

Tese – antitese – syntese

eller

allmenn – særegen – allmenn

eller

venstre hj.hd. – ut – høyre hj.hd.

eller

Carcosa – Liverpool – Manila

eller

mystikk – praksis – politikk

eller

slipadled – havregryn – amo de penso

eller

vulkanene på Io – maskinenes mann – maskinenes land

eller

natt – dag – kveld

eller

haRabanaR – Nilsen – Stålstrøm

eller

Pro Norgänapükels: Tons in Pük Bevünetik Jleüera

Pük Bevünetik		Pük norgäna		
Tonat Jleüera :		Tonat/ton norgäna :		
vokats		vokats		
ä	=	æ	ätifomsöv	= ætifåmsøv
o	=	å	labol	= labål
ö	=	ø	plidö	= plidø
u	=	o	mutob	= motåb
ü	=	y	sül	= syl
a – e – i	=	a – e – i	(in Pük Bevünetik äsä in norgänapük)	

Tonat Jleüera :		Tonat/ton norgäna :		
konsonats		konsonats		
c	=	tsj (tch)	cemi	= tsjemi
j	=	sj, skj	jimatan	= sjimatan
b – d – f		b – d – f		
g – h – k		g – h – k		(in Pük Bev.
l – m – n	=	l – m – n		äsä in
p – r – s		p – r – s		norg.pük)
t – v		t – v		

Sets norgänik, papenons me tonats de Pük Bevünetik:

karaci är en stur bü, störe en ujlu. där är flere desperate mensker en i trumsö o ondalsnes.

nor de är snö, gor yäy ofte po ji i skugen me börja po rügen o gleder mäy til neste krig.

Kapalol-li lovepolön setis at?

Kupolöd:

(1) BAL. *Teltons no binons* in Pük Bevünetik Jleüera!

ai = a-i

(2) TEL. In Pük Bevünetik, kazet de vöds ai binon su *silab finik*:

labol-li = labÅl-li

cemi = tsjemI

gebidik = gebidIk

(so äs in fransänapük: cheval = sjevAI, midi = midI!)

Föginel, kisi sagom-li?

– «Ramenolo»s vabi, plido»!

Mutob blinolob jimatan cba.

Okömof onu me tlen!»

ramenålØs vabi, plidØ!

motÅb blinålÅb sjimatAn
åbA.

åkømÅf ånO me tlen!

Finü, pron de liäns finik jöl poedota «Jads» pro norgänapükels:

ätifomsöv fa hel olik stelis
i jads ägivomsöv ole kidis
obas, ed ali ol obe nunis

potans obik dofiks äkanitoms
obe
dø lif e löfs olik kelosi ai ne-
givolöv – negivolöv obe!

ætifåmsØv fa hEl ållk stelis
I sjAds ægimåmsØv ålE kidIs
åbAs, Ed alI Ål åbE nonIs

påtAns åbIk dåflksækanitÅms
åbE
dØ lif e lØfs ållk kelåsl al ne-
givålØv, negivålØv åbE!

Tom side

Por Norvegoj: La sonoj en la Lingvo de la Verda Stelo

Verdstela Lingvo	Norvega lingvo
stela litero:	norvega litero/sono: vokaloj
o	= å kiel år, åte ekzemploj: mamojn = mamåjn, amo = amå (rimarku: Ne norvega o! «*mamo, *amo» estas <i>eraroj!</i> o estas å - mamå, amå!)
u	= o kiel en Ole, ord ekzemploj: kiu = ki-o, nun = non okulojn = åkolåjn (rimarku: Ne norvega u! «*åkulå, *nun» estas <i>eraroj!</i> u estas o - åkolå, non!)
a - e - i	= a - e - i (la samaj sonoj)
stela litero:	norvega litero/sono: konsonantoj
ĉ	= tsj (tch), kiel en bratsj, atsjo (atcho), eksamen artium (artsjium), ekzemplo: dolĉajn — dåltsjajn
ĝ	= dsj. La sono ne ekzistas en la norvega lingvo. En la angla, ĝi estas en vortoj kiaj journey (dsjørni), la nomo Jim (dsjim). ekzemploj: ĝi = dsji, ĝis = dsjis

ŝ = sj, skj, kiel en sjø, skjære (ski)
ekzemploj: tuŝas — tosjas, ŝiajn =
sji-ajn

ŭ = w. La sono ne ekzistas en la norvega. La
sono de la anglaj vortoj water (wateh)
weel (wiil) *Rimarku:* La litero ŭ estas
konsonanto en la Stela Lingvo!
ekzemplo: haŭton = hawtân,
aŭdas = awdas

d — f — g	=	d — f — g	
h — j — k		h — j — k	(la
l — m — n		l — m — n	samaj
p — r — s		p — r — s	sonoj)
t — v		t — v	

Nu, tipaj modernaj norvegaj sentencoj skribita per literoj de la Lingvo de la Verda Stelo:

«ŝitne humu!!» skrejk ose fra uŝlo o pol fra ŝe-en, o dru til Ŝejms fra ŭejls. «node!» sa uferet. «ike fa-an» sa ose honlig. «jälper ike o rupe på mur. vi vil se blu!! so ŝlu di humsen ijel me ej stur ŝlege. Eter murde smadra di ĉembalun hans.

— ĉu vi povas traduki tiujn sentencojn?

Rimarku:

(1) UNU. Diftongoj *ne ekzistas* en la Lingvo de la Verda Stelo.

kiu = ki-o

kie = ki-e

(2) DU. Se du konsonantoj staras kune (ekzemple tt), vi elparolu du sonojn, t-t!

littuko = lit-tokå

Tom side

På sporet etter det ukjente dyret

Innhold

Dedikasjon	1
Av samme forfatter	2
Kolofonside	4
Forord av Thorvald Steen:	5
På sporet av det ukjente dyret	7
1979	9
Fritt utsyn til alle kanter	11
Rommet fullt av sukkerkorn	12
Vei under vann i solskinn	13
Sølv mellom tærne	14
Den lykkelige reisa	15
Et regn av mangefarga nøtter	16
Tusen dansende bølger på en sommerlig sjø	17
(Hvis...) /Föginel in Norgän	18
Verdener inni Jorda	19
Kommer ikke ut av trafikken	20
(Jirel)	21
Den mørke gudens kyss	22
Vegger av ild	26
Sjølmorderen	27
(Byer som flyr)	29
Det veldige hvite dyret	29
Paviljongen ved det uendelige havet (C. A. Smith)	30
C. L. Moore	32
Mellom Mars og Jupiter	34
Den fjerne byen	35
Skrekkens kapell	37
Nokta(j) (m)amo(j)	38
Steinhuset	40

Et godt råd	42
Leserundersøkelsen	43
Jeg tenker på det ukjente dyret	44
Brannvernssangen	45
Gaupemor	46
Treet	48
Busstur til Samarkand	50
Lyset	51
Aller lengst fra havet	52
Draugen	53
Blomster faller	54
Han som kom opp –	56
Den mørke borgen	57
Onkels glassegg	58
Kameraten klokka halv seks	61
Bilkjøring om mårran	62
1971 eller krumme linoleumskniver	63
Birger	64
Dass-historia fra Bærum	65
Sannikovs land	66
Dampende dyr	67
Trølcken synger!	68
Tillitsmannsmuskel	69
Sjølportrett!	70
Fabrikken skal nedlegges	71
Carta de entrada	72
Bitre erfaringer 1982	74
Full krig (1985)	75
Löf	76
Tid! Rom!	78
Gaffeltrøck	79
Justisminister 1977	80
Arkeologi	81
Drøm I	82
På jobb i det store mørket/et halvt lysår ute	83
Arbeidsulykke II	84
Matpakka høyt over Oslo sentrum	85
Fraktal geometri/Optimisme	86

Kjærlighetsbrev	88
23 år gammel	89
Vitsen med en gubbe	90
Norsk vers	91
Lange terningkast inn i framtida	92
Spretten lita flis	93
Det blå øyet	94
Drøm II	96
Bygutt i skauen	97
Maja	98
Søndagsturen	99
STOPP	100
Avskjed ved grensesteinen	102
Å nå toppene	104
MOTTO	107
Skygger	108
La bølgene ta deg	109
Slagord med grov pensel	115
To halvlitere Ringnes pils	116
Kritikk av ungdommen	117
Krystallet	118
Den store heten	119
Telefonrusselen	120
Det vrenge landet	122
Storbyhistorier	125
Kjærlighet og frisinn	126
Sadisten	127
200 år etter Ziusudra	128
Kveldsarbeid med representasjonskonto	130
Villa med stor tomt, diskret beliggenhet I	131
jüger	132
Folkeminnegranskeren med den store hatten	134
Villa med stor tomt, diskret beliggenhet II	136
Oslo-antropofagene	137
Stien over de flygende klippene	141
Dikterportrett	143

Se sannheten i øya	146
Eggene i den 3. Verden	147
Diskusjon av framtida, 1987	148
Årets jobb	150
Ti øre i tåka	151
Mariategui	152
Hulrommene innvendig	154
Det lille hvite huset høyt over Ibarra (De vakre svarte jentene før liljens tid)	155
Nederlands framtid	156
Oppsummering	157
I katastrofens år/Ad astra per aspera	158
Havets blomster	159
Konklusjon	162
Etterskrift:	
Program	166
Struktur	167
Uttaleregler 1	168
Uttaleregler 2	172
Innhold	176
Siste tekstsider	Her!

Tom side

Tom side

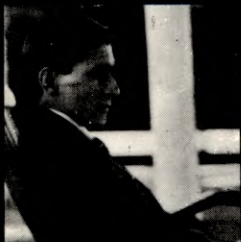
Tom side

Tom side

ADVARSEL:

Denne boka kan krenke enkelte lesere!

18 års grense

Eirik Austey (44) har

vært sjemann

ligningsfunksjonær og

leder av et transportbyrå

i Edinburgh, Skottland.

Han bor i Hedmark.

Ut over det nekter han å

kommentere rykter om

livet sitt.

Hvor er DET UKJENTE DYRET? Gjemt et sted på disse sidene, som handler om Fantastiske Landskaper – Drømmer – Dagligliv – Mord og vold – Barn – Verdensrommet – En dass i Bærum – Spekelsler – Fabrikker – Fjerne land – Sjølmord – Håp

Denne boka blander skjønnhet og brutalitet, Det jordnære og det utrolige på en måte som du aldri har opplevd før.

Jeg tror du trenger en kompis.

Den kompisen er ikke meg.

For jeg er på vei inn i et mørkt land

der grønne og rosa ansikter, store som fjell, lyser

over horisonten,,

og den svarte natta avbrytes av små hytter

med bål under ljoren

hvor tause vesener holder kjeft

på ukjente språk.

ISBN 82-10-03298-4

